

[AccueilRevenir à l'accueilCollectionMythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581CollectionMythologia, Francfort, 1581 - Livre IXItemMythologia, Francfort, 1581 - IX, 09 : De Lycaone](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 09 : De Lycaone

Auteurs : Conti, Natale

```
,"author_name_items":"Auteurs","author_size_items":"16px","title_size_items":"16px"}}, new UV.URLDataProvider()); /* uvElement.on("created", function(obj) { console.log('parsed metadata', uvElement.extension.helper.manifest.getMetadata()); console.log('raw jsonld', uvElement.extension.helper.manifest.__jsonld); }); */ }, false);
```

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[135\] : De Lycaone](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre IX

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - IX, 09 : De Lycaone](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre IX

[Mythologie, Lyon, 1612 - IX, 09 : De Lycaon](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre IX

[Mythologie, Paris, 1627 - IX, 10 : De Lycaon](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la noticeÉquipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - IX, 09 : De Lycaone".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 04/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/6055>

uias condensantur, in circulumque vertuntur in elementa, de quibus ita ait Lucr. lib. 5.

*Et primum faciunt ignem se vertere in auras
Aeris, hinc imbrem gignit, terramque creant
Ex imbre, rursumque a terra cuncta reuertit:*

Humorem primum, mox aera, deinde calorem.

Ac de Cyclopibus satis, nunc de Lycaone dicamus.

De Lycaone.

CAP. IX.

NEQVE verò Lycaon satis commodum pro sua crudelitate vitæ suæ finem consecutus fuit. quem tradiderunt fabulæ pro sua feritate ex humana forma in beluam omnium propè ferarum crudelissimam Deorum immortalium ira versum fuisse. Lycaon fuit eius Pelasgi filius, qui natus est è Ioue ac Niobe, & regnavit in Arcadia: qui cum primum regnare cepisset, rudes adhuc homines tuguria ad arcendas frigoris & æstus & imbrium & ventorum iniurias adificare docuit: tunicasque facere instituit è corijs suillis. Deinde à frondium & herbarum & radicum usu, quibus vel incautè perniciosi aliquando vescebantur pro cibarijs, ad salubriores glandes, & ad eas præcipuè quæ de sagis legerentur, diuertit: quare illud dictum est de Arcadibus ab oraculo:

πολλοὶ δὲ ἄγροδὶν ἠελαινὸν φάγαι δὲ δρύϊνα.

Plurimi in Arcadia vescuntur glande feroces

Mortales habitant.

Lycaonis mater fuisse dicitur Melibœa Oceani filia, ut putavit Hesiodus, vel, ut alijs magis placuit, Cyllene nymphea, ut scripsit Apollodorus libro tertio. Fertur Lycaon eodem tempore impetasse Arcadibus, quo Cecrops Atheniensibus: quem Iupiter in lupum vertisse dicitur, quoniam ad aram Iouis Lycæi infante mactaro humanum sanguinem libauerit. Aiunt inter ipsa sacra, antequam ab ara discederetur, illum in lupum fuisse mutatum, sicut ait in Arcadicis Pausanias. hic in Lycæo monte Lycosuram urbem condidit, & templum in ea, quod Iouis Lycæi appellauit, & ludos in eius honorem instituit, quæ vocata sunt Lupercalia. Neque verò solus Lycaon dictus est in illis sacrificijs in lupum fuisse conuersus, sed etiam alij complures ex omnibus temporibus sequentibus: qui non tamen in omni
tempus

tempus erant mutati, sed decimo tandem anno, nisi interim humanam carnem gustassent, pristinam formam recuperabant. Neque sanè mirum est hæc memorie prodita fuisse ab antiquis, cum prisci illi homines Deorum hospites & conuiuat pro iustitiæ pietatisq; meritis effici dicerentur, quare viris bonis & piis certissima præmia, sceleratis & fontibus ingentia supplicia ex ira Deorum proponebantur. Sed antequam in lupum verteretur ex vxore Atlantis filia, & ex aliis nonnullis multos filios suscepit. quorum hæc sunt nomina: Acacus, Acontes, Ægeon, Æmon, Aliphenus Ancyor, Archebates, Bucolion, Canethus, Cartero, Caucon, Cletor, Corethon, Cynethus, Eleatas, Euæmon, Eumetes, Eumon, Genetor, Harmon, Harpaleus, Harpalycus, Helisson, Helix, Heræus, Horus, Leon, Linus, Lycus, Macareus, Macednas, Macedon, Manalus, Mantinus, Mecistus, Nyctimus, Opleus, Orchomenus, Pallas, Peuce-tius, Phallus, Phineus, Phthimus, Phthius, Physius, Plato, Polichus, Porthæus, Prothous, Socleus, Stymphelus, Tegeus, Thno-cus, Titanas, Trapezeus. Nam cum Apollodorus quinquaginta fuisse inquit, ego tamen multo plures fuisse apud varios scriptores inuenio: quippe cum Callisto etiam, de qua & Ioue natus est Arcas, quem tamen quidam Apollinis filium fuisse malunt: & Dia, de qua & Apolline natus est Dryops, filiar fuisse Lycaonis memorantur. Hecateus Milesius libro secundo Genealogiarum longè aliam tradidit rationem cur Lycaon & eius filij fuerint in lupos conuersi, quam explicauit postea Ouidius: sic enim inquit: πλάσγος ὡ πάτερ διός τε καὶ Νέβης· εἰ πάτερ ὡ Λυκάων· ἡκ Μελιβοίης κόρης, εἴ τινος Κυλλήνης, ὡς φασιν. οὗτος ἐπεί τε βασιλεύς τῇν Ἀργείῳ κατακτείνε, κατὰ χρησμοῖ τινα ἡκ πολλῶν γαίμων πολλοὺς παῖδας λαβόν, αὐτὸς ὡν ἀσεβήσ, ἀσεβήσ τε καὶ τοὺς παῖδας πρόσλαβον ὡν Μάιντας, Θίστυον, Σωκράτην, καὶ Κούκον, Λύκον, Φόβον τε, καὶ Τηλεβοῖον, Αἰμῶν, Μαντίνον, Στύμφηλον, Κλέτωρ, Ὀρχομένον τε, καὶ ἄλλους, εἰ πάντες ἀσεβήσ καὶ ὑπερηφανία ἡέκων. ὁ δὲ τῶν χρηστήν ἡέκων παραγίνετο αὐτοῖς· ἐν αὐτοῖς κατέσταντο ἐπὶ ξίφει, ἵνα τῇν ὕψους παῖδας ἡέκων σφάττον καὶ τὰ ἀπλόγχα συμμίσσαντες, παρίθοντο τῇ τραπεζῇ. τούτο δὲ τῶν ἡέκων, καὶ μυσταχῆς, πῶ μὲν τραπεζῇ ἀνείτρεφον· ὅσοι ἡέκων ὁ τόπος τραπεζῇς ἡκ Ἀργείῳ, καὶ τραπεζῇς ἡ πόλις καλεῖτο. τῇν δὲ Λυκάωνος παῖδας, ὡς ἀσεβήσ ἡέκων εἰς ξένον, κατ' αὐτοῦ Λυκάωνος, τοὺς μὲν εἰς

Rc

dixerunt i. q. 1. 4. m. d. d. i. x. p. m. m. Pelasgus fuit Iouis & Ni-
 bes filius, qui filium Lycaonem à Melibœa suscepit, Vel, &
 alij putarunt, è Cyllene. Hic postea cum Arcadium imperi-
 um adeptus esset ex quodam oraculo responso, multosque fi-
 lios è variis nuptiis suscepisset, cum esset ipse impius, impiis
 quoque filios habuit: inter quos fuit Manalius Theophrasti-
 que cum Nyctimo & Cancone, Lycus, Menæus, Macareus,
 qui Macareas Arcadia urbem condidit, Manalius, qui no-
 men dedit civitati Arcadia, Melanæus, qui Melanæi oppi-
 dum condidit non procul à Megalopoli, Acontius, qui Acon-
 tium oppidum Arcadia de se nominavit, Charisius, qui Cha-
 rissus, Cynethus, qui Cynetha nomē dedit, & Psophus, Phebi-
 nus, Teleboas, AEmon, Mantimæus, Symphelus, Cletor, Or-
 chomenæus, & alij. Omnium igitur horum admirabilis erat
 improbitas, & temeritas: siquidem Vel Iouis in pauperum
 operarium Verso, quem ipsi in hospitium inuitaverant, de-
 cunctur unum ex infantibus indigeni ingulasse, & eum in-
 restina Iouis cum aliis commissa epulanda in mensa appo-
 suisse. Id scelus abominatum Iupiter mensam quidem sub-
 vertit, Unde locus ille in Arcadia Vocatus est Mensæus,
 & Mensæia civitas extructa postea: at è Lycaonis filius Vna
 cum ipso Lycaone, quoniam impiè in hospitem egressus, hoc
 quidem fecit lupus, illos percussit fulmine. Sic etiam Cali-
 sto Lycaonis filia in vrsam conuersa est, quia cum venaretur
 cum Diana, à Iove fuit compressa, ne dignosceretur, de qua
 natus est Arcas. Alij putarunt illum quem ferebat in vtero,
 Mercurio datum esse seruandum, ac matrem ad sempiternam
 memoriam in Iunonis contemptum in vrsam maiorem con-
 uersam nitere inter sidera, quam obtinuit tantum Iuno non
 posse in vndas descendere à Neptuno fratre. Fabulantur etiam
 Arcadem cum adoleuisset, acceptum frumentum à Triptole-
 mo suis populis tradidisse, panem facere docuisse, & quod ab
 Adrasta præterea didicerat demonstrasse, vestium texturam
 nimirum ac totum lanificium, sicut Pelasgus ubi regnare cœ-
 pisset, rudes homines docuit tuguria ædificare ad frigus, æ-
 stum, imbresque arcendos, & facere tunicas è coriis suillis, &
 velci glandibus, cum prius quibusvis herbis vel perniciosius in-
 cautius vrescerentur: atque ab hoc Arcades, ab illo Pelasgi po-
 puli sunt vocati. Atque tantæ fuit reuerentiæ apud mortales
 Arcas,

Arceas, ut cum in Mænalo monte fuisset sepultus, eius ossa iussa sint ex oraculo Delphici Apollinis deportari in Arcadiam, ut ait Pausanias in rebus Arcadum. Id cum scribat Pausan in Arcadicis, miratus sum cur dicat unicam tantum filiam fuisse Lycaoni inter tot mares, quam etiam inquit in gratiam Iunonis fuisse sagittis transfixam: cum Dia etiam Dryopis mater filia eius fuerit, ut scripsit Hecateus.

¶ At cur hæc ficta sunt, & memorizæ prodita, ut ad posteros pervenirent? quia per illa quæ de hominibus fingebantur, significare nobis volebant, quo pacto vel motus animorum essent refrænandi, vel ad humanitatem, & beneficentiam, & Deorum cultum hortabantur: & omnino per fabulas de hominib. confictas vitam humanam optimis moribus instituere conabantur. Sic igitur per Lycaonis fabulam, cum vel Deos ipsos in hospitium mortaliū aliquando accedere sumpta pauperum figura dicerent, humanitate adversus omnes hospites uti oportere significabant. quod si quis patui Deorum præsentiam facere videretur, neque moveretur eorum reuerentia, quia Deos nemini infensos esse crederet, hunc ingentibus præmiis & pollicitationibus ad probitatem adhortabantur, cum multa præmia honorifica data sint à Diis, humanis & benignis hospitibus: quale fuit munus Triptolemi. At contra per multa sunt exempla, quæ à crudelitate & perfidia in hospites deterrebant, quod accidit convivio Pelopis, & illis qui gravissimè ob suam crudelitatem ab Hercule & ab aliis Deorum filiis sunt oppressi. Quis enim cum videat ex altera parte ingentia supplicia fontibus à Diis irrogari, ex altera laudes & gloriam, & honorifica præmia viris bonis esse proposita: supplicia potius elegerit, & se sanè mentis esse fateri audeat? At de Lycaone satis, nunc de Pandione dicamus.

De Pandione. CAP. X.

FUIT Pandion illius Erichthonij, qui pulso Amphictyone de regno Athenis imperavit, & Palithææ Naidis Nymphæ filius, ut scripsit Apollodorus libro tertio Bibliothecæ. Hic mortuo patre Erichthonio in regnum successit, quo tempore Ceres & liber pater in Atticam venerunt. Fertur vir bonus fuisse Pandion, sed vna in re parum fortunatus, quod filiam Proguen (nam illam, & Philomelam, & geminos Erechtheum ac